

Kniha Daniel — číslo dvanáct

Temnota

Jeff Pippenger

2023-12-07

Slovo nebo slovní spojení, které je v inspirovaném Slově zdvojeno, je symbolem poselství druhého anděla.

A v druhém roce kralování Nebúkadnesara měl Nebúkadnesar sny, jimiž byl jeho duch znepokojen, a spánek od něho odstoupil. Tu král přikázal povolát kouzelníky, hvězdopravce, čaroděje a Chaldejce, aby králi oznámili jeho sny. I přišli a postavili se před krále. A král jim řekl: Měl jsem sen a můj duch je znepokojen, abych poznal ten sen. Daniel 2,1–3.

V „temnotě“ noci se Nebúkadnesarovi zdál sen o jedné soše, avšak nemohl si ten sen vybavit. V nočním snu se mu zdála socha, ale sen o té soše byl jeho chápání stejně temný jako noc, v níž se mu ten sen zdál.

Tu promluvili Kaldejští ke králi syrským jazykem: Králi, živ buď navěky! Pověz služebníkům svým ten sen, a my oznámíme výklad. Král odpověděl a řekl Kaldejským: Ta věc se mi vytratila; neoznámíte-li mi ten sen i jeho výklad, budete rozsekáni na kusy a z domů vašich se stane smetiště. Jestliže mi však oznámíte sen i jeho výklad, obdržíte ode mne dary a odměny i velikou čest; proto mi oznamte ten sen a jeho výklad. Daniel 2,4–7.

Zkouška Nebúkadnesarova snu o soše byla zkouškou určenou k tomu, aby odhalila, kdo je schopen podat správný prorocký popis sochy zahalené temnotou spolu s výkladem obsahu snu. Poselství druhého anděla, které se v milleritských dějinách spojilo s poselstvím Půlnočního volání, bylo předobrazeno Eliášem při střetnutí na hoře Karmel. Také ono bylo zkouškou, která měla zjevit nejen to, kdo je pravý Bůh, ale také kdo je pravý prorok. William Miller, o němž sestra Whiteová přímo říká, že byl předobrazem Eliášem, představoval Eliáše na hoře Karmel. Nebyl však představován ani tak William Miller, jako spíše pravidla prorockého výkladu, jimž byl veden k porozumění. Na hoře Karmel se ukázalo, že proroci mužského boha Baala a proroci ženského božstva Aštarot jsou falešní proroci. V dějinách milleritů se ukázalo, že protestantské církve jsou falešní proroci, jak to bylo předobrazeno horou Karmel.

Když protestantské církve projevíly své odmítnutí pravidel prorockého výkladu Williama Millera, staly se dcerami Říma. V prorockém smyslu je dcera obrazem své matky. Zkouška, v níž protestanti v dějinách milleritského hnutí neobstáli, byla zkouškou, která označila a zrodila obraz (dceru) šelmy. Právě zde se roh pravého protestantismu projevil v opozici vůči rohu odpadlého protestantismu. Nebúkadnesar požadoval výklad, a tím byl podle Prozřetelnosti zapojen do vyvolání projevu jak falešných, tak i pravých proroků.

Odpověděli znovu a řekli: Ať král oznámí svým služebníkům ten sen, a my podáme jeho výklad. Král odpověděl a řekl: S jistotou vím, že chcete získat čas, protože vidíte, že ta věc ode mne odešla. Jestliže mi však ten sen neoznámíte, je pro vás jen jedno nařízení; neboť jste si

připravili lživá a zkažená slova, abyste je přede mnou mluvili, dokud se nezmění čas; proto mi povězte ten sen, a poznám, že mi můžete podat i jeho výklad. Daniel 2,7–9.

Na závěr období zkoušek bylo rozlišení, které bylo předvedeno na hoře Karmel a 22. října 1844, rovněž znázorněno ve druhé kapitole knihy Daniel. Ve třech prorockých zobrazeních hory Karmel, milleritské historie a Nebúkadnesarova snu o soše spočívá důraz na správném prorockém výkladu, jak jej představují Eliáš, Miller a Daniel. Výklad snu je poselstvím, které je odpečetěno v dějinách, kde se projevují dvě třídy proroků.

Chaldejci odpověděli před králem a řekli: Není člověka na zemi, který by mohl králi oznámit tu věc; proto není krále, pána ani vládce, který by se na něco takového ptal některého z kouzelníků, hvězdopřavců nebo Chaldejců. A věc, kterou král žádá, je nesnadná, a není nikoho jiného, kdo by ji mohl oznámit před králem, kromě bohů, jejichž příbytek není s tělem. Proto se král rozhněval a velmi rozlítil a rozkázal zahubit všechny mudrce babylónské. Daniel 2,10–12.

Na hoře Karmel Eliáš navrhl zkoušku a zkouška, kterou navrhl, měla nejen ukázat, kdo je pravý Bůh, ale také kdo je pravý prorok. Ve druhé kapitole Daniela jsou to Chaldejci, kdo určují zkoušku, která odhalila rozdíl mezi pravým a falešným. Vysvětlují, že výklad, který Nebúkadnesar hledá, může být poznán jedině Bohem, a nikoli lidmi. Zároveň si stěžovali, že vztah mezi Nebúkadnesarem a jeho náboženskými mudrci byl nesprávný vztah, když prohlašují, že „je to vzácná věc, kterou král žádá“. Přáli si, aby se král, představující stát, držel mimo náboženskou oblast, nad níž bylo chápáno, že autoritou jsou oni. Neprotestují proti zásadám spojení církve a státu; protestují proti tomu, že Nebúkadnesar, představující stát, požaduje, aby měl vládu nad církví. Se vztahem církve a státu by byli spokojeni, kdyby náboženští vůdci vládli nad státem. Zkouška obrazu šelmy je místem, kde rozhodujeme o svém věčném údělu — stejně jako sen o Nebúkadnesarově obrazu — a je zkouškou života a smrti.

A vyšlo nařízení, aby mudrci byli pobiti; a hledali Daniela i jeho druhy, aby byli pobiti. Tu Daniel promluvil s radou a moudrostí k Arjochovi, veliteli královny tělesné stráže, který vyšel, aby pobil mudrce babylónské. Promluvil a řekl Arjochovi, veliteli královu: Proč je to nařízení od krále tak ukvapené? Potom Arjoch oznámil tu věc Danielovi. Daniel 2,13–15.

Když je Daniel osvícen k porozumění okolnostem života a smrti snu o dosud neznámé modle, představuje osvícení sto čtyřiceti čtyř tisíc k poznání, že se nacházejí v dějinách druhé a zrakové zkoušky trojstupňového procesu zkoušení. Daniel však nepředstavuje pouze ty, kteří se rozhodli jíst správnou stravu, a proto prošli první zkouškou, ale představuje také lidského zástupce, jemuž Bůh dal zvláštní vhled do biblického proroctví.

Těmto čtyřem jinochům dal Bůh poznání a zběhlost ve všelikém písemnictví a moudrosti; Daniel pak měl porozumění všem viděním a snům. Daniel 1,17.

Ačkoli všichni čtyři věrní Hebrejové obstáli ve zkoušce týkající se stravy, Daniel byl vybrán jako posel vidění a snů. Daniel představuje prorockého posla, jak jej představují Eliáš, Jan Křtitel, Jan Zjevení, William Miller a Future for America. Prorocký posel není nikdy oddělen od prorocké zkoušky.

V době Kristově ti, kdo odmítli svědectví Janovo, nemohli mít z Ježíše žádný užitek. V dějinách milleritského hnutí ti, kdo odmítli první poselství (představované Williamem Millerem), nemohli mít užitek z druhého poselství. V obou těchto dějinách věrní nerozpoznali, kam proces zkoušky směřuje. Učedníci odmítali vidět kříž, ačkoli jim bylo zcela jasně řečeno, že k tomu má dojít. Millerité nedokázali předvídat velké zklamání. Daniel, když byl Arjochem zpraven o okolnostech života a smrti spojených s Nebúkadnesarovým snem o soše, nevěděl, jaký je obsah toho snu ani kam zkouška se sochou směřuje. Věděl pouze to, že jde o situaci života a smrti. Daniel proto potřeboval čas, aby porozuměl výkladu.

Potom Daniel vstoupil a prosil krále, aby mu dal čas, a že králi oznámí výklad. Daniel 2,16.

Daniel projevil víru v pokrmu (metodologii), o němž se při první zkoušce rozhodl, že jej bude jíst. Proto mu byl dán čas, stejně jako učedníkům v době Kristově. Čas, který byl učedníkům dán, byl obdobím Kristovy smrti, pohřbu, vzkříšení a jeho počátečního nanebevstoupení, dříve než se setkal s učedníky na cestě do Emauz, a potom znovu v horní místnosti. Poté na konci toho času na ně dechl Ducha svatého.

A když to řekl, dechl na ně a řekl jim: Přijměte Ducha Svatého. Jan 20,22.

Ezechiel prorokoval a mrtvé kosti byly spojeny. Poté Ezechiel znovu prorokoval a na nově utvořená těla byl vdechnut Duch svatý, a oni povstali jako mocné vojsko. Když Kristus dechl na učedníky, otevřel jejich mysl, aby rozuměli.

Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmům. Lukáš 24,25.

Všichni proroci hovoří o konci světa a Daniel není výjimkou. Doba, o niž požádal, byla časovým obdobím, aby mohl přijmout osvícení. Doba čekání pro millerity trvala od prvního zklamání až do chvíle, kdy rozpoznali, že se nacházejí v době prodlévání ve spojitosti s proroctvími Matouše, kapitoly dvacáté páté, a Abakuka, kapitoly druhé. Dějiny doby prodlévání v dějinách milleritů byly naplněny v době poselství druhého anděla. Daniel, kapitola druhá, představuje tytéž dějiny, a proto se jeho žádost o čas prorocky shoduje s dobou prodlévání milleritů. Proto Danielova žádost o čas a doba prodlévání milleritů představují dobu prodlévání sto čtyřiceti čtyř tisíc, která začala 18. července 2020.

Danielova žádost o čas, aby porozuměl Nebúkadnesarovu snu o soše, je v jedenácté kapitole Zjevení představena jako tři a půl dne, po které oba svědkové leží mrtví na ulici. V dějinách těchto tří a půl dne ze Zjevení jedenáct, těch tří a půl dne, které symbolicky představují prorockou poušť, zaznívá hlas, který volá. Lidský hlas, jehož Utěšitel používá k probuzení a přivedení mrtvých suchých kostí k životu, je představován Danielem, jemuž je dáno prorocké zjevení toho, jaký ten sen byl a co představoval. Hlas volajícího na poušti obdržel prorocké porozumění snům a viděním, jak je to znázorněno Danielem. Hlas volá, a tím ukazuje, že mu bylo svěřeno poselství Půlnocního volání, a to volání je dáno o půlnoci, která představuje temnotu.

V nejhlubší temnotě o půlnoci byl hlasu (Danielovi) dán rozum k poselství zahalenému tmou. Příkaz daný hlasu (Ezechielovi) zní, aby prorokoval mrtvým suchým kostem. Když tak činí, je na mrtvé ležící na ulici vdechnut Utěšitel a oni jsou „oživeni“. Avšak toto oživení je uskutečněno

jedině modlitbou. Modlitba je mezníkem v dějinách oživení mrtvých suchých kostí, které jsou pobity na ulici. Daniel prorocky představuje tento mezník právě na náležitém místě, kde je tento mezník označen.

„Obnova pravé zbožnosti mezi námi je největší a nejnaléhavější ze všech našich potřeb. Usilovat o ni by mělo být naším prvním dílem. Je třeba vynaložit opravdové úsilí, abychom obdrželi požehnání Páně, ne proto, že by Bůh nebyl ochoten nám své požehnání udělit, nýbrž proto, že my nejsme připraveni je přijmout. Náš nebeský Otec je ochotnější dát svého Ducha svatého těm, kdo ho prosí, než jsou pozemští rodiče dávat dobré dary svým dětem. Je však naším úkolem, skrze vyznání, pokoreni, pokání a vroucí modlitbu, splnit podmínky, za nichž Bůh zaslíbil udělit nám své požehnání. Obnovu lze očekávat jen jako odpověď na modlitbu. Dokud je lid tak zbaven Ducha svatého Božího, nemůže ocenit kázání Slova; když se však moc Ducha dotkne jejich srdcí, tehdy pronesené promluvy nezůstanou bez účinku. Vedeni učením Božího slova, se zjevením Jeho Ducha a při uplatňování zdravého úsudku ti, kdo navštěvují naše shromáždění, získají vzácnou zkušenost a po návratu domů budou připraveni působit zdravým vlivem.“

„Starí praporečníci věděli, co znamená zápasit s Bohem na modlitbě a těšit se z vylití Jeho Ducha. Ti však scházejí ze scény činnosti; a kdo povstávají, aby zaujali jejich místa? Jak je tomu s nastupující generací? Jsou obráceni k Bohu? Jsme probuzeni k dílu, které se koná v nebeské svatyni, nebo čekáme, až na církev přijde nějaká nutící moc, než se probudíme? Doufáme, že uvidíme oživenou celou církev? Ten čas nikdy nepřijde.“

„V církvi jsou lidé, kteří nejsou obráceni a kteří se nesjednotí v opravdové, vytrvalé modlitbě. Do díla musíme vstoupit každý jednotlivě. Musíme se více modlit a méně mluvit. Nepravost se rozmohla a lid musí být poučen, aby se nespokojil s formou zbožnosti bez ducha a moci. Budeme-li usilovně zkoumat svá vlastní srdce, odkládat své hříchy a napravovat své zlé sklony, naše duše se nebudou pozvedat k marnosti; budeme nedůvěřiví vůči sobě, s trvalým vědomím, že naše dostačitelnost je z Boha.“ Selected Messages, kniha 1, 121, 122.

Na základě víry ve stravu, kterou si Daniel zvolil za svůj pokrm, byl poté uveden do procesu vizuální zkoušky, který od něho vyžadoval, aby použil metodologii představovanou jeho stravou: nejprve slíbit, že jeho Bůh sen určí a vyloží, a poté tento sen předložit králi. Měl správnou stravu, neboli správnou metodologii, a pak měl svou víru viditelně projevit tím, že předloží poselství Nebúkadnesarova snu o soše, který byl v naprosté „temnotě“. Jeho dalším krokem bylo viditelné projevení jeho víry, neboť tehdy uplatnil božský vzorec pro Boží lid, když se ocitá v temnotě.

„Temnota toho zlého obklopuje ty, kdo zanedbávají modlitbu. Nepřítelova šeptaná pokušení je svádějí k hříchu; a to vše proto, že nevyužívají výsad, které jim Bůh dal v božsky ustanovené modlitbě. Proč by synové a dcery Boží měli váhat s modlitbou, když modlitba je klíčem v ruce víry k otevření nebeské pokladnice, kde jsou uchovávány bezmezné zdroje Všemohoucnosti? Bez neustávající modlitby a bdělého dohledu nám hrozí nebezpečí, že se staneme nedbalými a odchýlíme se z pravé stezky. Protivník se ustavičně snaží zatarasit cestu k stolci milosti, abychom horlivou prosbou a vírou nezískali milost a moc odolávat pokušení.“ Cesta ke Kristu, 94.

Tváří v tvář temnému obsahu Nebúkadnesarova nočního snu se Daniel spolu se svými třemi druhy semkl a modlil se.

Tu Daniel odešel do svého domu a oznámil tu věc Chananjášovi, Míšaelovi a Azarjášovi, svým druhům, aby prosili Boha nebes o slitování ohledně tohoto tajemství, aby Daniel a jeho druhové nezahynuli s ostatními babylónskými mudrci. Potom bylo to tajemství Danielovi zjeveno v nočním vidění. Tehdy Daniel dobrořečil Bohu nebes. Daniel promluvil a řekl: Požehnané budiž jméno Boží na věky věků, neboť moudrost i moc jsou jeho. On mění časy i doby, sesazuje krále a ustanovuje krále, dává moudrost moudrým a poznání těm, kdo mají rozumnost. On zjevuje hluboké a skryté věci, ví, co je ve tmě, a světlo přebývá s ním. Tobě vzdávám díky a tebe chválím, ó Bože otců mých, že jsi mi dal moudrost a moc a nyní jsi mi oznámil, o čem jsme tě prosili; neboť jsi nám nyní oznámil královu záležitost. Daniel 2,17–23.

Daniel byl tehdy odměněn Tím, který „ví, co je ve tmě“. Hnutí za nedělní zákonodárství postupuje ve tmě a od těch, kdo vyznali, že přijímají božský pokrm, se vyžaduje, aby rozpoznali utváření obrazu šelmy, který připravuje náboženskou a politickou platformu pro vynucování znamení papežské autority.

Druhá kapitola knihy Daniel neidentifikuje pouze dějiny druhého anděla v milleritské historii, nýbrž přímočařeji znázorňuje dějiny druhého anděla v hnutí třetího anděla. Ve zkoušce Nebúkadnesarova snu o obrazu je znázorněna zkouška obrazu šelmy. Prorocké kroky probuzení Božího lidu k okolnostem života a smrti v souvislosti s blížícím se nedělním zákonem jsou v knihách Daniel a Zjevení identifikovány velmi konkrétně.

Daniel představuje posla dějin, v nichž vychází poselství o životě a smrti ze snu o soše. Stojí na stravě, jejímuž významu porozuměl, a vírou prohlašuje, že Bůh může ten sen oznámit, avšak žádá o čas. Tím časem je doba prodlení. Na závěr doby prodlení je mu dáno poznání toho, co bylo v Nebúkadnesarově temném snu, avšak nejen to. Nejenže přijímá porozumění snu o soše, který je předobrazem obrazu šelmy a s ním spojené zkoušky, nýbrž na konci doby prodlení také chválí Boha za to, že „dává moudrost moudrým a poznání těm, kdo mají rozumnost; zjevuje hluboké a skryté věci; ví, co je ve tmě, a světlo přebývá s ním.“

Daniel zde zasazuje svou chválu do souvislosti s tím, že nastalo „rozmnožení poznání“, neboť ten, který ve dvanácté kapitole uvádí, že „moudří“ porozumějí „rozmnožení poznání“, zároveň chválí Boha za to, že dal „moudrost“ a „poznání“ „moudrým“. Přímo zde odkazuje na moudré panny a spojuje svou dobu s dobou prodlení. Podobenství nalezené ve druhé kapitole zasazuje přímo do dokonalého naplnění doby prodlení z Matouše dvacet pět v hnutí třetího anděla. Ještě významnější je skutečnost, že kniha Zjevení ukazuje, že těsně před ukončením doby milosti bylo Janovi řečeno, aby nezapčetil výroky proroctví knih Daniel a Zjevení, neboť jsou touž knihou.

I řekl mi: Nezapčet'uj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí nepravost, ať činí nepravost ještě; kdo je poskvrněný, ať zůstane poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, ať koná spravedlnost ještě; a kdo je svatý, ať zůstane svatý ještě. Zjevení 22,10.11.

Doba, kdy mají být proroctví Daniela a Zjevení odpečetěna, je dobou prodlévání v podobenství o deseti pannách, a tato doba je znázorněna Danielovou žádostí o čas. Po jeho žádosti o čas

následovala modlitba, která musí nastat předem před vzkříšením mrtvých suchých kostí. V časovém období, kdy byl zjeven nárůst poznání a porozumění obrazu ze snu, zahalenému tmou, učinil Bůh pro Daniela ještě něco dalšího. „On zjevuje věci hluboké a skryté.“ Skrytou věcí v dějinách Půlnočního volání je proroctví ve Zjevení, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti. Tato „hluboká a skrytá“ věc je „pravda“.

Pravda se stává prorockým klíčem, který je otevřen poslu reprezentovanému Danielem a umožňuje rozpoznat skryté dějiny „sedmi hromů“. Tyto skryté dějiny jsou dějinami tří mezníků. První je zklamáním a poslední je zklamáním, jak to ukazují dějiny milleritského hnutí. Hebrejské slovo překládající se jako „pravda“ bylo utvořeno „Podivuhodným Linguistou“ spojením prvního, třináctého a posledního písmene hebrejské abecedy. Ježíš je první i poslední a On je „pravda“. Struktura slova, které vytvořil „Podivuhodný Linguista“, vyznačuje tři prorocké mezníky, jež tvoří skryté dějiny „sedmi hromů“, které měly být zapečetěny, dokud Daniel nepožádal o „čas“ a neodešel k modlitbě.

Zklamání z 18. července 2020 bylo prvním mezníkem a ilustruje zklamání spojené s posledním ze tří mezníků, jímž je nedělní zákon. Prostřední písmeno, třinácté písmeno, je symbolem vzpoury a je symbolem prostředního mezníku skrytých dějin sedmi hromů. Vzpoura je při Půlnočním volání představena pošetilými pannami, neboť Půlnoční volání je prostředním mezníkem třístupňových dějin 18. července 2020, Půlnočního volání a brzy přicházejícího nedělního zákona. Jakmile nastane půlnoc, čas vstupuje do třinácté hodiny, kdy je viditelné zjevení pošetilých panen doloženo tím, že rozpoznávají, že nemají zlatý olej.

V symbolické „pustině“ „tři a půl dne“ ze Zjevení, kapitoly jedenácté, je Boží lid představen jako ten, který se nachází v symbolických dějinách kletby „sedmi časů“. Na konci tohoto období mají rozpoznat, že byli rozptýleni, že zhřešili, že zhřešili i jejich otcové, že chodili v odporu proti Bohu a že Bůh chodil v odporu proti nim. Toto poznání je má vést k modlitbě modlitby z Leviticus dvacet šest. Toto poznání, že se musí modlit modlitbu z Leviticus dvacet šest, se prorocky shoduje s Danielovou modlitbou z Daniel, kapitoly druhé, a je znázorněno Danielovou modlitbou v kapitole deváté. Důvod, proč se Daniel v kapitole deváté modlil modlitbu z Leviticus dvacet šest, spočíval v tom, že rozpoznal, že se nachází na konci sedmdesáti let Jeremjášova proroctví o zajetí Božího lidu.

Týchž sedmdesát let představuje dějiny zapečetování Božího lidu. Těch sedmdesát let představuje očišťování podle třetí kapitoly Malachiáše a dvojí očištění chrámu Kristem. Představují dějiny zkoušky obrazu šelmy. Tyto dějiny začaly 11. září 2001 a končí brzy přicházejícím nedělním zákonem. Na konci tohoto symbolického sedmdesátiletého období Daniel hledá „čas prodlení“, aby se mohl modlit. Na jeho modlitbu bylo odpovězeno, když mu bylo zjeveno konečné tajemství proroctví. Toto zjevení přišlo, zatímco pravý Boží protestantský lid byl po 18. červenci 2020 stále v době rozptýlení na „poušti“. V té době byla „pravda“ zjevena „hlasu volajícího na poušti“.

Ve výkladu druhé kapitoly knihy Daniel budeme pokračovat v příštím článku.

Proto se rozpálil Hospodinův hněv proti této zemi, aby na ni uvedl všechna zlořečení, která jsou zapsána v této knize. A Hospodin je vykořenil z jejich země v hněvu, v prchlivosti a ve

velikém rozhorlení a uvrhl je do jiné země, jak je tomu dodnes. Skryté věci patří Hospodinu, našemu Bohu, ale zjevené patří navěky nám a našim synům, abychom činili všechna slova tohoto zákona. Deuteronomium 29,27–29.